

זמני השבת בפינסק:

- הדלקת נרות: 20:09
- מנחה ע"ש: 20:10
- שחרית: 9:30
- מנחה: 20:00
- יציאת השבת: 21:26

השבת בפינסק

יוצא לאור ע"י תלמידי ישיבת "פאר ישראל" פינסק, בלרוס

חדש בפינסק

- בעקבות פגישה בין נציגי הקהילה היהודית בפינסק עם ראש עיריית פינסק מר אלכס גורדיטש, הוסדר נושא החפירות בבית העלמין היהודי הישן בעיר, וראש העיר הבטיח שהעבודות לא יפגעו בקברים, תוך אימוץ תוכנית חלופית שגובשה בידי נציגי הקהילה ואנשי "אתרא קדישא".
- זמני השבת במחנה בנות: הדה"נ 20:08 מוצ"ש 21:24 (אופק מינסק)
- זמני השבת במחנה בניס: הדה"נ 20:11 מוצ"ש 21:27 (אופק מיר)

בית חופץ חיים...
אצל החפץ הגדול
מרן החפץ חיים בראדין
ככ"ד באלול יום האירעויות
 יציאה במוצ"ש נצבים וילך - א' דסליחות
 חורה בתוך 24 שעות

ווארשין
 ציון ר' חיים מוולוז'ין
 ישיבת וולוז'ין - עץ חיים

ראדין
 ציון מרן החפץ חיים
 ישיבת ראדין

אייר
 ציון ר' ירוחם הלוי ליבוביץ "המשגיח"
 ישיבת מיר

מחיר מבצע \$999
 מספר המקומות מוגבל

057-3128882 052-5833181
 radin5769@gmail.com

פניני הפרשה

הרב שרגא סימונס

לכל אדם יש מטרה כלשהי למענה הוא חי. בואו נקרא לזה "השורה התחתונה של החיים". יש אנשים שעבורם מדובר בכסף, אצל אחרים מדובר בכבוד, ועבור אחרים המטרה תהיה הנאה. כעת בואו נדמיין שאתם נמצאים במצב בו אתם עלולים לאבד את הכל: את מקום העבודה שלכם, את ביתכם, את המכונית, את בריאותכם ואפילו את בני משפחתכם (חס ושלום). אבל... ניתנת לכם הזדמנות לשמור על דבר אחד בלבד. במה הייתם בוחרים? בתקופה זו אנו מתקריבים לחודש אלול. במובנים רבים, זהו החודש החשוב ביותר בשנה היהודית בהיותו האחרון לפני הימים הנוראים, וכזה הוא זמן של הכנה לבאות. ראשית, בואו נברר מהי משמעותו של ראש השנה בכלל?

דמיינו שאתה חוקר מדעי המבקל מימון לעבודתך מארגון פילנתרופי כלשהו. בכל שנה אתה נדרש להעמיד בפני הנהלת הארגון, ולהציג בפניהם את סיכום הישגך במהלך השנה החולפת. כמות הכסף שתקבל מהגורמים המממנים עבור השנה הבאה, תתבסס על הדרך בה ניצלת את הכסף שקיבלת בשנה שעברה ועל מידת הביטחון שלך בתוכניותך לשנה הבאה. מובן שאם בעבר בזבזת את המשאבים שקיבלת ואיך מוכן היטב לקראת העתיד, סיכויך לקבל סכום נוסף של כסף אפסיים.

קך גם בראש השנה. מאז בריאתם של אדם וחווה, ראש השנה הוא יום בו כל בני האדם מדרשים להופיע בפני הקב"ה ולומר: "כך ניצלתי את המשאבים שקיבלתי ממך, ואלה הן תוכניותי לעתיד". זהו אכן עסק רציני. אסור לקחת את החיים כמובנים מאליהם. החיים הם מתנה יקרה שנתן לנו הקב"ה. הם עדינים ושיגורים, ועלולים להילקח מאתנו בכל רגע נתון. מסופר על אדם שעבד בפיסול. הוא נתמנה לעצב פסל ברונזה של סוס, שיעמוד במרכז העיר. לאחר חודשים רבים של עבודה, הוא הציג לראווה פסל שהיה מושלם עד לפרטיו הקטנים ביותר, כל זיקק שערה וכל גיד נראו היטב בפסל שנוצר. הייתה זו ממש יצירת מופת! למרות זאת, כאשר הועמד הפסל לראווה במרכז העיר, כל העובדים והשבים חלפו על פניו והתעלמו ממנו לגמרי! האדם שפיסל אותו היה מאוכזב מאד מכך שעבודתו הקשה לא זכתה להערכה כלשהי. לבסוף אמר לו חברו: "נדמה לי שהבעיה היא, שהסוס כל כך מושלם, עד שאנשים חושבים שזהו סוס אמיתי ולוקחים אותו כמובן מאילו! אבל אם תיצור בו איזה סדק קטנטן, אז ידעו האנשים שמדובר במלאכת מחשבת".

החת"ם סופר מסביר, שהמסר של הסיפור הוא, שהחיים שלנו אינם מובנים מאליהם. כל מה שיש לנו אלו למעשה "מתנות" שקיבלנו. תחשבו על העיניים למשל, רק הן לבדן מתנה שאין ידמה ושווה לה! ומה עם כל שאר "המתנות"? להתעלם מהן ולהישאר שווה נפש זו פשוט תוצאה של בורות הגובלת בפשט. ניתן לדמות זאת ליחסים שבין הורה לילד. לדוגמה, מה קורה כאשר ילד מבקש מאביו עוגיה? ההורה נמחל למלא את בקשתו של הילד. אך אם הילד לא יבטא את הערכתו כלפי מתנת אביו (אם למשל יסרב לומר "תודה", או אם יזרוק את העוגיה על הרצפה), האם לדעתכם ההורה יחזור ויתן לילד עוגיה נוספת? ברור שלא!

כעת, דמיינו שהילד לוקח את העוגיה, ואומר משהו בסגנון הבא: "אבא, תודה רבה על העוגיה. היא מתוקה, טרייה וטעימה מאד. אני מאד מעריך את מאמצך להביא לי את העוגיה הזאת". מה יגיד ההורה כאשר הילד יבטא אליו שוב ויבקש בנימוס לקבל עוגיה נוספת? "העונג כולו שלי!"

בראש השנה הקרב ובא, האם נוכל לעמוד ולבקש על חיינו מהקב"ה? נצליח לעשות זאת רק בתנאי שקודם לכן נערוך בנפשנו חיפוש פנימי, עמוק ויסודי, ונברר מי אנחנו ולאן אנחנו הולכים. אם אין בידינו, באופן בהיר, את התשובות לשאלות הללו, כיצד נוכל לצפות מהקב"ה (הנהלת הארגון המממן) להעניק לנו שנה נוספת של חיים?!

לחודש אלול מספר מנהגים מיוחדים, הוא התקיעה בשופר בבית הכנסת, בכל בוקר. קולו של השופר הועמדת בפנינו. אחד מהם הוא קריאה יומיומית של פרק ל"ז בספר תהילים. בפרק זה אומר דוד המלך: "אחת שאלתי מאת ה'... שבת בבית ה' כל ימי חיי", בכך הוא עונה למעשה על השאלה ששאלנו בתחילת המאמר.

דוד המלך מלמד אותנו שיעור חשוב: לו היה נלקח ממני כל רכושי, והייתי יכול לבחור רק דבר אחד, הייתי בוחר בך, הקב"ה. זוהי השורה התחתונה. מערכת היחסים עם הקב"ה! היא העולה בערכה על כל דבר אחר, משום שהקב"ה הוא המקור לכל.

מהותו של חודש אלול היא השגת התובנה הזאת. מנהג נוסף שיעור אותנו שיעור חשוב: הוא התקיעה בשופר בבית הכנסת, בכל בוקר. קולו של השופר הוא למעשה "שעון מעורר" המופעל במטרה להעיר אותנו מהתנומה הרוחנית שלנו. השופר מכניס בהירות, ערנות ומיקוד לחיינו.

הסיבה שבגללה אנו "נרדמים" ועושים טעויות, היא שאיננו מקדישים את הזמן הדרוש בכל יום, בכדי להתחבר מחדש לרצונותינו ולמהות העמוקה ביותר שבתוכנו. לכן, הפתרון הוא פשוט: קחו קצת זמן בכל יום להיות לבד, ושאלו את עצמכם: "האם אני נמצא במסלול הנכון? האם אני ממוקד? האם אני מנסה להשיג מטרת שביא לי שניני עצום בחיי ובעולם כולו?"

פרשת השבוע מתחילה במילים: "שופטים ושופטים תתן לך בכל שערך" (דברים טז, יח). הפרשנים מסבירים את הפסוק הזה באופן מטאפורי: אנו מצויים להציב שומרים "כל שערנו", כלומר, בפתחי הגוף שלנו. שמרו על אחיזכם מפני שמיעת דברי רכילות. שמרו על פיכם מדיבורי לשון הרע, שקר וכזב. שמרו על עיניכם מהפיתוי של קלילות הדעת.

זכר צדיק לברכה

- ר' אברהם יעקב ב"ר יצחק פרידמן מבייאן-לבוב
- ר' אליעזר ב"ר ישראל הגר מויז'ניץ "דמשק אליעזר"
- ר' אשר אלימלך ב"ר ירחמיאל משה מקוזניץ
- ר' יוסף ב"ר מרדכי משנכין, אב"ד אוסטילה
- ר' משה ב"ר שלום יוסף פרידמן מבייאן-קראקא
- ר' אברהם צבי ב"ר יעקב אייזנשטדט
- ר' בערצ'י מנדבורנה ב"ר יצחק מקאליש
- ר' משה ב"ר מאיר חריף מפרשבורג
- ר' אלעזר ב"ר יהודה, אב"ד וילנא
- ר' אריה לייב ב"ר יוסף תאומים "גור אריה"
- ר' ישעיה ב"ר מאיר וולטפרייד מפשדורז
- ר' מאיר שמחה הכהן מדוינסק "אור שמח"
- ר' משה ב"ר אברהם פרובינצ'אלו ממנטובה
- ר' משה בן רבי צבי, מחכמי אשוואור
- ר' נתן ב"ר ישכר דוב מהנובר, אב"ד לברטוב
- ר' נתנאל ב"ר יהואל מיכל פריד "פני מבין"
- ר' צבי הירש ב"ר אריה לייב, אב"ד ברלין
- ר' אפרים מראדיש מליסא, נכד ה"מגיני שלמה"
- ר' מנשה מקוזניץ
- ר' סיני ב"ר בצלאל, אחי המהר"ל מפראג
- ר' שמחה מהוראדין, אב"ד נשוביז

סיפור לשבת

פרק א

קטיה אומנסקי בת ה-24 הייתה לבדה בדירתה במוסקבה כאשר הטלפון צלצל.

"שלום קטיה" אמר הזר כשקולו נוטף מתיקות מעושה. "הייתי רוצה להיפגש עמך היום".

חושיה של קטיה נדרכו. "אני לא מדברת עם זרים" אמרה וניתקה את הטלפון.

חצי דקה לאחר מכן שוב צלצל הטלפון. "אוקיי, קטיה" אמר המתקשר הלא מוכר. "הבה נפסיק לשחק במשחקים. אני נציג הק.ג.ב. ועליי לשוחח עמך".

קטיה שאפה אויר. "על מה ברצונך לשוחח?"
"על דא ועל הא".

"כמו...?"

"תקשיבי קטיה" הקול הפך להיות קשוח. "את לא יכולה להתבדח עם הארגון שלנו. כדאי שתשתפי פעולה".

קטיה הנהנה בראשה לשפופרת, כאילו יכל המתקשר האלמוני לראות אותה. רק שנה קודם לכן, באביב 1979, היא הגישה בקשה לקבל ויזה למטרת הגירה לישראל. כחלק מההליך היה עליה לשלוח מכתב התפטרות לקומסמול, הארגון הקומוניסטי לצעירים.

בתגובה הם כינסו אסיפה ציבורית כדי לבייש אותה – האזרחית הסובייטית הבוגדת. "מדוע את בוגדת בנו"? הם תבעו לדעת. "מדוע את רוצה לשרת את אויבנו, ישראל והציונים? את אזרחית סובייטית נאמנה, עליך להישאר אזרחית סובייטית נאמנה".

קטיה חשה את כל העיניים ננעצות בה ומפלחות את בשרה כשלתת התחלפה הבושה בחוסן פנימי שמעולם לא ידעה על קיומו. "אני רוצה לעזוב את הארץ הזו" היא אמרה בשכנוע. "אני יהודיה. אני רוצה לגור במולדת שלי, בארץ אבותיי, בארץ ישראל".

"כיצד את יכולה לבגוד בארץ בה נולדת? הארץ שגידלה אותך ונתנה לך את הכול? את לא שייכת לישראל; את אזרחית סובייטית נאמנה. את אפילו לא יודעת עברית..."

"זו זכותי לבחור היכן אתגרור. שחררו אותי מחובותיי בקומסמול, בבקשה... ואני כן יודעת עברית".

התגובה הגיעה כמה שבועות לאחר מכן. קטיה נזרקה מהאוניברסיטה, אחיה פוטר מעבודתו. ללא עבודה או מקום לימודים היא הייתה עלולה להיאסר באשמת "פרזיטיות". היא נאלצה למצוא עבודה כמנקה וכשומרת לילה. אך היא לא התחרטה ולא רצתה לשוב לאחור. היא תצעד קדימה, באומץ ובנחישות. אלוקים נמצא איתה. אין לה מה לפחד.

"קטרניה" הקול התרכך מעט והפסיק את רצף מחשבותיה. "לטובתך כדי שתשתפי עמי פעולה". היא עיקמה את אפה. הם כולם אותו הדבר, סוכני הק.ג.ב. האלה, מתמרנים בין נדיבות לבין זריעת פחד. "מחר בשעה שבע" הוא אמר, "אהיה בפארק ליד תחנת הרכבת התחתית 'דינמו'. אני מצפה לראות אותך שם".

קטיה נשארה לעמוד כשמבטה תקוע בשום מקום. מה זה היה אמור להיות? היא תמהה לעצמה. התמונות מאסיפת הקומסמול שבו לרצד מול עיניה. קומתה השברירית עומדת לבדה מול הדובים הענקיים של המפלגה הקומוניסטית שהתפארו בשבח מולדתם. הכעס שלהם לא הפתיע אותה, אבל מדוע היו עיניהם מלאות שנאה? האם היה זה בגלל שהיא הביעה את דעתה? היא עמדה שם, פנים בפנים עם הארגון ששמו הטיל אימה על כל – אך היא אמרה את האמת. עבורה הייתה זו חוויה משחררת. אך עבורם...

האם זו נקמתם שהופיעה לאחר זמן רב כל כך?

לאחר אסיפת הקומסמול היא הצטרפה לארגון המחתרת היהודית ופיתחה קשרים עם הרב געצל ולנסקי, שהיה חסיד של האדמו"ר החמישי מליובאוויטש, רבי שלום דובער. הרב געצל, רב המחתרת לימד אותה על יהדותה. קטיה הבינה כי חירותה האישית תושג רק באמצעות שחרור הזהות הפנימית שלה וההתחברות לשורשים.

הערמות, אימים, הפחדות – אלו היו כלי הנשק של הק.ג.ב. אך לה היה ארסנל משלה: אמונה, ביטחון ונאמנות לבורא העולם.

פרק ב

כשקטיה נכנסה לפארק צץ משום מקום אדם בעל מראה שגרתי ששריריו בלטו מחליפתו המחויטת. "שמי הוא אלכסנדר ולדימירוביץ" הוא אמר והחווה בידו על ספסל סמוך. "תהיי מעוניינת לשמוע מה שיש לי לומר, קטיה אומנסקי" הוא אמר בחיוך מתרפס והחל לספר לקטיה את כל סיפור חייה.

קטיה הביטה בו. בתחילה נראה היה כי עיניו הכחולות חסרות כל הבעה, דבר ששיווה לו מראה של איכר רוסי. אך ככל שהוא המשיך לדבר היא הבחינה בשנינות האורבת מתחת לפני השטח, דבר שגרם לה לרעוד.

ולדימירוביץ' ישב ברגליים משולבות, משוחח בעדינות על ידידותיה, חוויותיה בבית הספר, סבתה שנפטרה בזרועותיה; הוא סיפר לה על כל מה שעבר עליה מן היום שבו נולדה. ראשה של קטיה החל לכאוב. הק.ג.ב. יודע הכול אודותיי, היא חשבה לעצמה. בטח יש להם משהו נגדה.

"קטיה" אמר לפתע ולדימירוביץ'. "האם את רוצה לדעת מה קרה לאביך?"

קטיה קפצה מהספסל. "האם אתה... האם אתה יודע היכן הוא נמצא? אבא שלי?"

"תירגעי, קטרניה" לעג ולדימירוביץ'. "התכוננתי לפגישה זו היטב. ויש דברים רבים שאני יודע".

קטיה התיישבה והניחה את אצבעותיה הרועדות מאחוריה, מקווה שהוא לא מבחין בהם. הרגיזה אותה העובדה שהיא נשמעה נואשת. אך הוא החזיק במידע שהיא רצתה מאוד לדעת.

ולדימירוביץ' נעמד. "אם את רוצה לדעת את התשובה" הוא אמר תוך שהוא מיישר את מקטורו. "שמרי עמי על קשר".

לב אומנסקי, מדען באקדמיה למדע של ברית המועצות, יצא למשימה חשאית. קטיה ידעה שהוא יצא לסיור בכפר קטן באוקראינה כדאי לחפש אחר שדות אורניום. מספר ימים לאחר שהוא עזב היא קיבלה טלפון משותפו לעבודה.

"היכן אביך?"

"אבי? האם הוא לא נמצא יחד עמך?"

"אהממ... לא. האם הוא לא נמצא במוסקבה?"

"לא. בכלל לא. הוא אמור להיות יחד עמך!"

קטיה חשה אבודה. חיפושים נמרצים הובילו לשום מקום. אביה האהוב, אדם בריא בשיא חייו, נעלם ללא עקבות. מה קרה לו? האם הוא בחיים? השאלה עינתה אותה ואיש לא השיב לה על שאלותיה. כאב איום שכן דרך קבע בבטנה ומעולם לא עזב אותה.

קעת הכאב התחזק. אז "הם" יודעים מה קרה לו. והם משתמשים במידע הזה כדי להפעיל עליה לחץ. היא נעמדה מן הספסל, רגליה כבדות. בפיה היא חשה טעם מריר שמעולם לא הכירה. מחשבותיה רצו ללא הפוגה. האם אביה חי? היכן הוא נמצא? האם אי פעם היא תדע את התשובה לשאלה? מה רוצים ממנה אנשי הק.ג.ב.? מה מתחבא מאחורי חיוכו התמים של ולדימירוביץ'?

למרות הפחד והכאב, קטיה המשיכה להיפגש עם נציג הק.ג.ב. לפעמים בבית קפה, לפעמים בלובי של בית מלון, ובימים אחרים בספסל בפארק. ולדימירוביץ' קבע את זמן הפגישות וקטיה נגררה אחריו, מקווה, תמיד מקווה שהוא סוף סוף יגלה לה היכן נמצא אביה. אך בעוד ולדימירוביץ' דיבר הוא לא אמר כלום – לא על אביה ולא על שום דבר אחר. אלכסנדר ולדימירוביץ', הבינה קטיה, הוא לוליין מקצועי.

היה זה בבית קפה כאשר ולדימירוביץ' אמר לפתע. "הבוס שלי רוצה להיפגש עמך, קטיה". הבוס שלו, הוא הסביר, היה אדם חשוב. קולונל וגנרל שהצטרף לק.ג.ב. בשנות העשרים. "הוא מבית הספר הישן" הוא הזהיר. "היה זה נבון מצידך למלא אחר הוראותיו".
[המשך בשבוע הבא א"ה] (chabad.org)